

Mari clasici ilustrați

Herman Melville

Moby Dick

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

Herman Melville 8-9

.....

Faceți cunoștință cu personajele 10-11

.....

Capitolul 1

La Hanul Balenei 13-22

.....

Capitolul 2

La biserică și imbarcarea pe vas 23-38

.....

Capitolul 3

Echipajul vasului *Pequod* 39-45

.....

Capitolul 4

Căpitanul Ahab 46-51

.....

Capitolul 5

Moby Dick 52-55

.....

Capitolul 6

Cu bărcile pe mare 56-63

.....

Capitolul 7

Jetul-fantomă al balenei 64-70

.....

Capitolul 8

Stubb ucide o balenă 71-77

.....

Capitolul 9

„Butoiul” de spermanțet 78-83

Capitolul 10

Pequod întâlnește *Bobocul de Trandafir* 84-90

.....

Capitolul 11

Abandonat în larg 91-93

.....

Capitolul 12

Queequeg în sicriul său 94-98

.....

Capitolul 13

Taifunul 99-107

.....

Capitolul 14

Busola o ia razna 108-112

.....

Capitolul 15

Un sicriu de salvare 113-117

.....

Capitolul 16

Întâlnirea cu vasul *Rachel* 118-124

Capitolul 17

Ahab își pierde șapca 125-132

Capitolul 18

Vânătoarea – prima zi 133-143

Capitolul 19

Vânătoarea – ziua a doua 144-152

Capitolul 20

Vânătoarea – ziua a treia 153-164

Epilog 165-167

Capitolul 1

La Hanul Balenei

*Ishmael se hotărăște să plece la vânătoare de balene.
Se împrietenește cu indianul Queequeg.*

Spu-neți-mi Ishmael. Cu ani în urmă, fără un ban în buzunar și neavând nimic de făcut pe uscat, am hotărât să colind mările și să văd întinderile de apă ale Pământului. Pe orașul-insulă Manhattan toate drumurile duc către ocean, fie că o luați la stânga, fie la dreapta. Aproape toți bărbații, într-o oarecare măsură și la un moment dat, se simt atrași de mare. Docurile sunt bateria de unde își trage orașul seva. Zona cea mai apropiată era digul, unde se înălța un far mare, scaldat de valuri și bătut de vânt. Acolo am văzut oameni ca niște santinele care priveau marea, visând să călătorească. Unii stăteau lipiți de stâlpi, alții la capătul digului, și priveau peste parapetele navelor sosite din Orient. Dar toți erau oameni de uscat, care își petreceau fiecare zi a săptămânii în închisori de piatră, strânși între pereți, țințiți de scaune, pironiți la pupitre. Nu voiam să-mi petrec viața într-o astfel de închisoare.

M-am hotărât să plec pe mare, dar să nu înțelegeți cumva că o făceam ca pasager. Nu poți călători ca pasager cu traista goală, căci o traistă goală nu e decât o cârpă. Am îndesat vreo două cămăși în vechiul meu sac de voiaj, apoi am pornit-o la drum cu gândul să mă imbarc spre Capul Horn și Oceanul Pacific, lăsând în urmă dragul meu Manhattan. Am ajuns la New Bedford într-o sâmbătă seară de decembrie, dar am aflat cu mâhnire că pachebotul care făcea cursa spre Nantucket plecase deja și că până luna următoare, nu mai aveam cum să ajung pe insulă.

Se știe bine că majoritatea tinerilor care pleacă la vânătoare de balene pornesc din New Bedford, însă eu eram ferm hotărât să mă imbarc pe un vas care pleca din Nantucket, fiindcă doream să savurez încântătoarea sălbăticie a insulei. În plus, deși New Bedfordul își dezvoltase cu timpul toate instalațiile privind pescuitul balenelor și mica insulă pare azi înapoiată, ea rămâne totuși locul istoric de marcă unde a fost adusă pe țarm american prima balenă ucisă.

Mai aveam două nopți de dormit în New Bedford, așa că m-am apucat să caut un loc unde să trag. Gerul cumplit și întunericul din jur mă descurajau, iar în buzunar nu mai aveam decât câțiva arginți. „Nu contează unde te cazezi, dragul meu Ishmael”, mi-am zis. „Vezi numai să întrebi prețul și să nu fii mofturos!” Am pornit-o pe străzi cu inima îndoită – niște străzi pustii și pline de un întuneric nesfârșit, în care abia puteai zări conturul caselor și, la răstimpuri, câte un licăr de lumânare. M-am oprit până la urmă aproape de docuri, în dreptul unui felinar posomorât; ridicând ochii, am văzut o placă de lemn scârțâind jalnic deasupra unei uși. Pe placă scria: „La Hanul Balenei”. Nu era foarte bine luminat, iar firma care se legăna deasupra ei spunea multe despre mizeria locului. Era un adăpost ieftin, unde sigur puteam bea o cafea de mazăre uscată.

Când intrai în han, dădeai mai întâi într-o încăpăre scundă, dar încăpătoare, a cărei lemnărie amintea de scheletul unei corăbii scoase din uz. Zidurile erau

LA HANUL BALENEI

toate pline de bâte păgâne și lănci înfricoșătoare, iar unele din ele aveau dinți ca de fierăstrău. Printre ele se distingeau și câteva harpoane vechi, strâmbe și ciobite în urma aventurilor pe mare ale vânătorilor de balene. Trecând de acest antreu întunecos, ajungeai în sala de primire a oaspeților, cu bârnelor masive ale tavanului atât de joase și scândurile din podea atât de vechi și uzate, încât ți se părea că te afli pe o corabie veche.

I-am spus hangiului că voiam o cameră, dar el mi-a răspuns că hanul era plin ochi și nu avea niciun pat liber. În schimb, mi-a propus să stau împreună cu un pescar de balene oacheș la față. M-am codit eu ce m-am codit, căci nu îmi surâdea să dorm cu altcineva în pat, mai ales cu cineva despre care nu știam nimic, dar până la urmă am acceptat. Era mai bine așa decât pe stradă.

Am mers la masă în camera alăturată, împreună cu încă trei sau patru din tinerii marinari care mai erau acolo. Era cumplit de frig și nici urmă de foc, căci hangiul nu avea cu ce să încălzească odaia. Nu ardeau decât două lumânări de seu. Începeam să mă tem de pescarul oacheș cu care urma să împart patul. Frica mă cuprindea și simțeam că nu pot face nimic. Mă așteptam ca, pescar fiind, hainele acestui bărbat să nu fie din cele mai curate și fine și parcă simțeam deja mâncărimi pe piele. În plus, se făcuse târziu, iar un pescar cumsecade ar fi trebuit să se fi întors deja la ora aceea, ca să se odihnească. Cum am să mă descurc eu cu acest străin?

Am început să analizez din nou situația și am înțeles că oricât aș fi vrut, nu aveam altă soluție de a petrece noaptea, astfel încât mă gândii că, în definitiv, nu aveam motive de dușmănie față de bietul om, care nu făcuse nimic. „Am să-l aștept să revină, îl voi cerceta cu atenție și cine știe, poate vom deveni doi tovarăși buni și cuviincioși de dormitor.” Dar toți ceilalți clienți ai hanului se înapoiaseră deja, iar pescarul meu continua să lipsească.

L-am luat la rost pe hangiul:

– Ce fel de om mai e și ăsta? Întotdeauna vine la culcare atât de târziu? E aproape miezul nopții!

Hangiul râdea cu gura până la urechi și părea că știe ceva care mie îmi scăpa, ceea ce îl distra de minune.

– Nu, răspunse el. De fapt, tipu' se culcă devreme, se scoală devreme... da-n seara asta o face pe negustoru' ambulant, ca să zic așa... Nu pricep în ruptul capului ce-o sta atâta. Numa' de și-o vinde tigva...

– Să-și vândă tigva? Nu înțeleg...

– Piața geme de tigve.

– Ascultă, domnule, am replicat eu, făcând eforturi să mă controlez. Ar fi bine să încetezi cu toate invențiile astea, că n-oi avea față de ageamiu! Nu am de gând să dorm în odaie cu un nebun, iar dumneata, care intenționat încerci să mă aduci în situația asta, riști să ajungi în fața tribunalului!

– Așteaptă! strigă hangiul, speriat. Nu te înfierbânta! Pescarul de care ți-am zis tocmai s-a întors din Mările

Sudului și a adus din Noua Zeelandă niște tigve îmbalsămate, chestii de-astea rare, și le-a vândut pe toate, în afară de una, și încearcă s-o vândă noaptea asta, că mâine-i duminică și nu se face să vinzi căpățâni de oameni pe stradă, când lumea se duce la biserică...

Explicația clarifica un mister pe care altfel nu l-aș fi deslușit în veci și arăta că hangiul nu voia totuși să rădă de mine. Dar ce impresie îmi puteam face eu despre un pescar care cutreiera străzile sâmbătă noaptea pentru a vinde capete de oameni morți?

– Dacă așa e treaba, domnule, atunci omul ăsta îmi pare cam periculos.

– Dar plătește la timp! mi-o tăie scurt hangiul. Hai-de, e foarte târziu, mai bine te bagi în așternut. Urmează-mă, îți dau îndată o lumânărică! Hai, vino, ce mai aștepți?

L-am urmat și am ajuns într-o cămăruță friguroasă cu un pat enorm, în care ar fi încăput vreo patru oameni. Hangiul îmi ură noapte bună, aranjă lumânarea pe un vechi cufăr de marinar, după care ieși. Am suflat în lumânare și m-am vârat repede în pat.

Salteaua pe care dormeam părea făcută din știuleți de porumb sau cioburi de sticlă, și o vreme m-am frâsuit când pe-o parte, când pe alta, fără să pot adormi. Tocmai când reușisem să ațipesc un pic, am auzit pași greoi pe coridor.

„Dumnezeule!” mi-am zis în gând. „Cred că e negustorul de capete.”

Doamne sfinte, ce mutră avea! Tenul îi era smead, dar pe față văzui pete vineții și galbene presărate ici și colo cu pătrățele negre. Cumplit tovarăș de dormitor! Avea capul chel, cu excepția unui mic smoc învârtit pe frunte.

Sălbaticul începu acum să facă niște lucruri care mă convinseră clar că era, într-adevăr, un păgân. Scoase din buzunarul hainei grele de postav o mică statueta de o formă ciudată, ce părea a fi un idol din lemn. Îngenunche în fața lui și aprinse un foc într-un talger, apoi începu să cânte o rugăciune păgână de-a lui. Apoi sălbaticul sări în pat, ținându-și tomahawkul între dinți. Am țipat de groază, iar el, uimit, scoase un răget și începu să mă pipăie.

– Cine este tu? strigă el. Tu tace, la naiba! Dacă nu, euucid pe tine!

Am început să zbier, chemându-l în ajutor pe hangiu.

Acesta intră în cameră imediat, de unde am dedus că trăgea cu urechea la ușă. Nu mai putea de râs.

– Nu te teme! spuse el. Queequeg n-o să-ți facă niciun rău!

– Nu vrut speriat la tine. Te bagi aici, spuse Queequeg, arătând cu tomahawkul sub plapumă. Aerul său era grijuliu și binevoitor. Privindu-l mai bine, cu toate tatuajele sale, mi-am dat seama că era un canibal foarte curat și chiar arătos.

„Ce zarvă am putut să fac!” mi-am zis. „Doar omul ăsta e o ființă la fel ca mine și are tot atâtea motive să se teamă câte am și eu.” I-am cerut hangiului să-i expli-

ce lui Queequeg că nu suport să fumeze cineva alături de mine în pat și să îl roage să-și pună deoparte tomahawkul sau pipa. El îmi îndeplini de îndată dorința și ne băgarăm amândoi în pat. Hangiul plecă și, în sfârșit, m-am scufundat într-un somn profund și odihnitor.

A doua zi, când m-am deșteptat, am realizat că brațul lui Queequeg îmi înconjura gâtul în cel mai afectuos mod posibil, de parcă ar fi fost soția mea. Dar tomahawkul său se afla sub pătură, între noi.

Am coborât la bar să iau micul dejun și, binedispus, l-am acostat pe hangiu cel hâtru. Nu eram deloc supărat pe el, chiar dacă se distrase de minune pe socoteala mea și a lui Queequeg.

În ciuda înfățișării și a comportamentului său straniu, am descoperit că tovarășul meu de cameră avea de fapt o inimă bună și generoasă, era un suflet curajos și nobil, care nu s-ar fi plecat înaintea nimănui. M-am hotărât să mă împrietenesc cu el. Am început prin a încropi o conversație, în care i-am mulțumit pentru ospitalitatea pe care mi-o arătase noaptea trecută și i-am spus că vom rămâne tovarăși de cameră. Toate acestea îi făcură plăcere.

Am fumat împreună, pufăind cu rândul din pipa lui de sălbatic, astfel încât el mă acceptă la fel de firesc și de repede pe cât îl acceptasem eu. După ce am terminat de fumat, își lipi fruntea de fruntea mea, își trecu brațele pe după mijlocul meu și îmi spuse că din clipa aceea eram „căsătoriți”. În limba țării lui, aceasta

însemna că eram prieteni de suflet și că și-ar fi dat bucurios și viața pentru mine, dacă trebuia.

După ce ne-am băgat în pat, n-am putut adormi înainte de a mai trăncăni un pic. Nu-mi explic cum, dar nu există loc mai potrivit decât patul pentru ca prietenii să se poată confesa unul altuia. Prietenul meu se născuse în îndepărtata insulă Rokovoko. Tatăl lui Queequeg era un mare șef în satul său, iar unchiul – mare preot. În venele lui Queequeg curgea sânge regesc – deși stricat, se pare, de înclinațiile spre canibalism pe care le încercase în vremea tinereții sale năvalnice.

Încă din copilărie, Queequeg avusese dorința de a părăsi insula pentru a vedea lumea. Când o navă acostase în Rokovoko, Queequeg ceruse să plece pe mare, dar nu-l luase nimeni în seamă. Însă el nu s-a lăsat și a vâslit până pe vas unde, după lungi insistențe, fu angajat ca vânător de balene. De atunci deveni un harponier iscusit. Deși tatăl lui, probabil, era mort deja, ceea ce însemna că Queequeg ar fi fost rege, el nu mai putea să se întoarcă acasă, deoarece interacțiunile sale cu creștinismul îl făcuseră nedemn de a urca pe tronul „pur și neîntinat”. Îmi mărturisii totuși că, atunci când se va simți iarăși curat la suflet, se va întoarce pe insula sa.

Din una în alta, am ajuns și eu să-i spun despre visul meu de a vâna balene și că, prin urmare, plănuiam să mă îmbarc la Nantucket. Queequeg se hotărî să mă însoțească și să se tocmească în echipajul aceluiași vas, ca să împărtășim aceeași aventură.

Capitolul 2

La biserică și îmbarcarea pe vas

Ishmael și Queequeg își fac toate pregătirile și se îmbarcă pe vasul „Pequod”.

Înainte de a mă îmbarca, m-am gândit că ar fi bine să mă reculeg la biserică. Zis și făcut! Nu stăteam de mult în capelă, când intră un domn voinic, cu părul cărunt. Era renumitul părinte Mapple, cum îi spuneau marinarii, în rândurile cărora se bucura de o mare simpatie. În tinerețe fusese și el marinar și chiar harponier, dar de mulți ani își dedicase viața bisericii. Părintele se afla într-o iarnă a vieții sănătoasă și senină, ca o a doua tinerețe, căci în ciuda ridurilor, fața îi strălucea cu o prospețime primăvărată asemenea florilor de primăvară ce răsar de sub zăpezi.

Așa de bine i se potrivea preoția, încât nu aș fi ghicit în veci ce fel de viață aventuroasă avusese înainte, dacă nu i-aș fi știut povestea. Afară burnița, dar părintele nu avea umbrelă și nici nu venise cu trăsura. De pe pălăria de pânză i se scurgea chiciura topită și haina de marinar pe care o purta mai că-l trăgea în jos din cauza greutateii apei cu care era îmbibată. Își scoase pălăria, haina și galoșii și, îmbrăcat într-un veșmânt potrivit, se apropie de amvon.

Acest amvon, ca și altele de modă veche, era situat sus de tot deasupra enoriașilor. Arhitectul, sfătuit de părintele Mapple, construisese amvonul cu o scară înaltă ca cele folosite de marinari pentru a urca de pe barcă pe corabie. Șovăind o clipă la baza scării, părintele aruncă o privire în sus și începu, punând mână după mână cu pricepere de marinar, să urce scările de parcă ar fi urcat pe o corabie.

